

Foale săptămânală, intocmită de preotul IOSIF TRIFA.

Abonamentul: pe un an 120 Lei.

Red. și Administrația: Sibiu, Str. Turnului 33.

Un număr 3 Lei.

Văduva din Sarepta Sidonului.

Acum Sâmbătă avem praznicul sf. Proroc Ilie. Viața și lucrarea sa. Proroc se află în Biblie la cartea I Regi cap. 17, 18 și 19. Multe minuni și învățături sunt în viața acestui Proroc. Acolo e și văduva din Sarepta Sidonului. Domnul îl trimise pe Ilie să-l hrănească această văduvă care n'avea decât „un pumn de făină într'o oală și puțin untdelemn într'un ulcior”. Dar, prin minune, Domnul a sport mereu făină și untdelemn așa că „multă vreme au avut ce să mânânce, ea și familia ei, și Ilie” (1 Regi 17, 9–16). Si acolo este și minunea cu corbul ce l'a hrănit pe Ilie lângă părăul Cherit (1 Regi 17, 6).

Domnul Dumnezeu se îngrijește și azi în chip minunat de copiii lui. Văduva din Sarepta Sidonului trăeste și azi.

Și trăeste și corbul care l'a hrănit pe Ilie. El zboară și azi cu ajutor pe tot locul pe unde un copil al lui Dumnezeu strigă și cere ajutor,

Lumea de azi e plină de mizerii, de someri, de oameni flământzi, pentru că au dispărut copiii lui Dumnezeu. Căci copiii lui Dumnezeu „nu duc lipsă de nimic”. Azi nu se mai umple ulciorul văduvei din Sarepta și nu mai zboară corbul lui Ilie, pentru că flământzi de azi nu mai

sunt copii lui Dumnezeu, n'au nimic cu Tatăl cel ceresc.

Pentru un copil al lui Dumnezeu, ulciorul se umple și azi, și corbul zboară și azi. Mi-aduc aminte. În toamna anului 1932, luptam cu mari greutăți financiare. Un cambiul de 20 mil de lei, ne bătea la ușă și n'aveam nici un leu. Mare strămorare. Nu ne rămâne altceva decât să ne rugăm — zice fratele Marini. Să facă Domnul ceva. St

ne-am rugat. Iar dimineața fratele Marini vine dela Librărie cu uestea că a sosit „corbul”. Venise de la Vidra omul care cumpărase pământul și adusese restul de bani — chiar 20 mil de lei — înainte de termen cu 2 luni. Spunea omul că „așa l-s-a nimerit, să plătească acum”.

In orice strămoare ar ajunge un copil al lui Dumnezeu, el primește ajutor și scăpare la timp.

Cerc de foc în jurul Capitalei.

In loc de raport.

E ziua tuturor sfintilor.

Fr. Opreașan, căruia i se dă cu-vântul de vestire a Evangheliei, îndreaptă cugetele spre sfîntinții celor bine plăcuți lui Dumnezeu, arătând că aceasta începe: cu mărturisirea lui Hrisostom prin viața noastră, prin faptele noastre, prin retragerea noastră din duhul acestei lumi.

La masa dragosteii.

Pe malul Dâmboviței, într-o luncă umbroasă, se asternă masa dragosteii. Frații din Chiajna și-au să primescă cu dragoste. Nu ducem lipsă de nimic. În fruntea noastră e păs-

torul inimii, un adevarat biruitor față de împotrívile cele mai grele ce s'au adus Evangheliei. În acest sat.

Cuibul cel minunat — și Părintele Iosif.

Deasupra meselor, în vârful nucului ce nu adumbrește, o pasere stă în cubul ei, cu pușorii ei. Ne uiemește construcția acestui cuib pe un vârf de rămurică subțire, sub umbra frunzelor. Il poartă vântul încocă și încolo, în vreme de furtonă, este o jucărie a vântului! Dar nu se prăbușește! Paserea stă linistită sub uragan! Ea și-a clădit a-

colo un sălaș ca în cei mai solid adăpost: în vânt, în trăsnete și fulgere, în ploaie, pe o ramură subțire care te uiemește că poate ține pe ea această minune de casă. »Răjuineea noastră rămâne nepuținicăoasă«. Credința noastră însă ne aduce aminte „de cele slabe, care fac de rușine pe cele tari“. Case de beton, după »știința cea mai înaltă, crapă. Si acest cuibisor spânzurat în aer, pe o rămurică de nuc, stă neclintit ori că il furăvăște furtonul! Ori că il sguduiel-

Mă uit la cubul acesta — și văd pe Părintele nostru Iosif în furtonă. Bat vânturile, el stă în »Turn« sub binecuvântarea păcii. »Cuibul lui e luat de vântul apăgin, dar »rămurica« pe care și-l-a așezat, ca un arc de oțel, se ținădoare sub vîjelia prigoanei dar nu se

frâng. Domnul poartă grija »de ai Lui» pe care »și-i cunoaște« (2 Tim. 2, 19). Multe sunt necazurile deputuite dar dim-toate îl scăpă Domnul» (Ps. 34, 19).

O procesiune.

Mergem în colonați, cu preotul în frunte, prin mijlocul satului, cătând, spre biserică, unde are loc adunarea. Dacă la toate cele 9 cărțiumi cântă lăutari și muzici militari, noi de ce să nu cântăm Domnului? În felul acesta avem, afară de cei ce cunosc câile Domnului, ascultători din sat, cari vin după noi să vadă ce »vânt« ne aduce.

Adunarea.

Rugăciunea Părintelui, cântările fraților de la București și ale fraților (Continuare pe pag. 2-a).

Mărturisiri și rapoarte de la fronturile Oastei.

Lupta Oastei merge înainte — Oastea lui Isus Biruitorul în plină ofensivă — Biruințe și bucurii pe toate fronturile...

Din Ibănești—Dorohol.

Cucerinice Părinte Trifa! Pe noi ne-am măghit foarte multe faptele celor dela L. S. Acolo e literă multă, mulță; iar dragoste foarte putință... și strigă din toate puterile pe noi să ne ferim de sf. tă, lăudându-se că v'au ceterisit, că sunteți îngelator, că sunteți de toate... Atunci să ne ferim și de sf. Scriptură că și sf. Apostol Pavel este un îngelator. Apoi să ne ferim și de Biserică căci și sf. Ioan Gură de aur a fost un îngelator. Dar... noi știm cine are trebil și ar fi vrednicii să fie ceterisit...

Lăsăm însă toate în voia Domnului, căci judecăt Lui nu va întârzi.

Chirică C. Boț și Gheorghe D. Gurzu.

Din Horodiște—Bălti (Basar).

Preacucernice Părinte Trifa! Am cedit cu durere foia Nr. 27 din »Isus Biruitorul« și am văzut necazul sf. Voastre ce vi-a fac aici cari se numesc povăjitorii (Romani 2, 29—21).

Am plăns cînd: »că noi să nu ne întrăsim din pricina necazului și suferinții sf. voastre«. și ne mai dați și îndemnul să iubim pe păstorii noștri și Biserica noastră. Noi dragă părinte așa am și făcut; căci așa am înțeles după cum ne-ai învățat sf. voastră dela început. Dar nu putem să nu plângem când vedem că n'ajă făcut nici un rău, ci dimpotrivă așa făcut atâtă bine Biserici și ei vă dău acumă afară din Biserică...

...Dar noi ne vom ruga Domnului Dumnezeului nostru și El va face dreptate și te va scoate din toate necazurile (Ps. 34). Dumnezeu, care vede toate, să răspătească la toți după faptele lor...

Fratele cel mai mic,
Anton Păpușol.

Din Mihai-Bravu—Brăila.

Cucerinice părinte Trifa! Domnul ne-a învrednicit și pe noi de o mare bucurie. Făclerii Domnului Paraschiv Sărghie și Const. Iftimie au venit și pe la noi. Acești făcleri ai Domnului au găzduit la noi trei zile în care timp ne-a aprins și ne-a înărtit în credința neclintită a lui Isus Biruitorul...

»Fraților, ne spuneau: ţinta noastră să fie Isus Biruitorul, iar cazarma noastră să fie Biserica...«

Si înărinđu-ne și petrecându-ne în preunumă trii zile, cu o căruță ne-am dus împreună cu ei și frațele Nîță Andrei, pănamă în com. Gura Ialomiții. Acolo am avut din nou o adunare plină de foc în casă fratelui Manea Munteanu unde am stat până la ora trei noaptea cu casa plină de femei bărbăți și copii...

Au vorbit frații Paraschiv și Costică, lăsând urme adânci în suflete...

Peste tot domnea dragostea cea dinătă.

Slăvit să fie numele Domnului pentru toate căte și făcut cu noi păcătoșii...

Fr. Ion Iftene Doroftei,
com. Mihai-Bravu.

Dela Oastea Domnului din Sighișoara.

Preacucernice Părinte Iosif! Îmbarcați în corabia măntuitoare (Biserica Domnului), și înarmați cu toată armătura lui Dumnezeu (Efeseni 6, 11), înaintăm și noi cu ajutorul scumpului nostru Măntuitor, preste valurile acestei vieți, luptând împotriva înținericului acestui veac (Efeseni 6, 12).

Muți dintre noi am început a duce grija, din lipsă de lumină, dar s'au convins și se vor mai convinge toți, chiar și cei cari din slăbiciunea duhului vroiau să sără din corabie în înținericul mortii.

De acum mulțumim Domnului, căci aurora păcii începe a se ivi și credem că nici soarele dreptății nu va zăbovi să se arate preste înimile noastre frâmântate de această furtună.

Nu vom putea uita cei ce am fost în cercetarea frajilor din com. Boiu, Topa, Danes (Tr. Mare) și Curci (jud. Tr. Măci) nici-odată clipele de fericire duhovnicească. Am simțit și trăit cu adevărat făgăduința Domnului dela Matei cap. 18, 20).

Mare ne-a fost bucuria când am cîtit serisoarea fratelui Lt.-Col. Coman Ionescu, adresată I. P. S. Patriarh precum și celelalte articole scrise de fr. mai mari.

Noi, le aducem cădruroase mulțumiri, rugând pre Domnul ca să-i întreacă și luminițe cu Duhul Său cel Sfânt spre a putea fi și pe mai departe de folos Oastei Sale și numele lor să fie scrise în carteia vieții.

I. Rohan, din Oastea Domnului Sighișoara.

Strigătul Oastei dela Homocea, Tecuci.

Tribul și mult zdrujnicatul nostru păcălos! Vă trimite în numele Oastei din comună Homocea—Tecuci, aceste rânduri, prin care strigă sus, în auzul tuturor, că rămănenă la buciumul vieții. Oile din Homocea nu cunoște glasul altui păstor, decât a sfintei Voastre. Noi mergem dar, pe urma lui »Isus Biruitorul« nu cunoaștem pe altul. Bucurările multe încrezute păcălos! Iosif Trifa.

Neculei D. Muntean, cantor, împreună cu tot soborul ostașesc.

De pe frontul Olteniei.

Din Studina—Romanății.

Preacucernice Pă. Trifa! Citind foia »Isus Biruitorul« și auzind glasul sfintiei Voastre, mi-am adus aminte de cuvintele apostolului Pavel care zice: »Unii propovăduiesc pe Hristos din dragoste iar alții din deosebită...«

Același lucru se petrece și acum la Sibiu. Cei dela L. S. strigă că să vă îngroape pe sf. Voastră, crezând că dacă vor reuși să vă îngroape pe sf. Voastră vor putea îngropă și adevărul... Sărmanii! Căt se înșeală! Am cîșt și L. S. unde părintele Seca, îngămat de măndrie, spune că sunteți ceterisit.

Ei îl rog pe pă. Seca să facă bine

să-mi spună care preot e vrednic de catedre? Cel care a umplut bisericile Domnului de suflete perdute prin toate păcatele și le-a întors la Hristos și Biserica Sa; ori cel ce calcă toate canoanele fără să-pese?

Preacucernice Părinte! Vă îndemnăm din suflet să suferiți păna la sfârșit. Așa a suferit și Domnul Isus, așa și suferiți toți aleșii Lui pentru că învățărurile lui trebuesc stropite mereu cu sângele celor aleși.

Noi, Românești, gata suntem ori când să facem orice ieră, nu pentru un om, ci pentru Isus și Biserica Lui. Așa să ne ajute Dumnezeu și cu Isus Biruitorul înainte!

Marin Guicu, ostaș, Studina—Romanății.

Din Zăvol—Severin.

Preacucernice părinte Trifa! Noi ostașii Domnului din comunele Zăvoi, Cireșoaia, Ferdinand și Imprejurimi, suntem să-lăutări de sf. ta.

Sună din trîmbăta și împlineste cu-vântul Domnului și noi te vom urma.

Si să știe toți, că cu cât vă vor priviți mai mult, noi mai tare ne vom alipi de sf. voastră.

In numele Oastei lui Isus Biruitorul

Ion Sărbu și Damian Epitrop, ostaș, Zăvoi.

Din Sâmburești—Olt.

Preacumpul nostru părinte Iosif! Oastea Domnului de aici e prezentă la lătorie. Adunările se sănătățească și luminițe cu fr. Gh. Roman, mergem în cercetare la frajii din Imprejurimi. Domnul ne dă mereu putere... Toți suntem cu Isus Biruitorul! El veșnic e biruitor.

Slăvit să fie El în veci!

Fr. Ioan Fl. Rachieru, Sâmburești.

Din Planul-de-sus—Alba.

Binecuvântat de Dumnezeu a fost furtuna aceasta. Adunarea merge acum cu o mai mare înșuflare. Ne simțim mereu ridicați în »carul cel de foc« vre-o 30 de suflete cari am rămas neclintiți, am făcut un nou legămant.

Rămănenăm cu Isus Biruitorul și cu Biserica dela I. Cor. 3, 16 și pe această temelie avem de zidit: 2 Cor. 3, 11, căci în alt nume nu ne putem măntuji decât în Numele lui Isus, Fapt. 4, 14.

Trimiti-ne și 12 g-ri de foia Isus Biruitorul acest nume prigoniș (Luca 21,17).

Fratele Achim.

Din Șomoșeș—Arad.

Cucerinice Părinte Trifa! Precum ne-ajă indemnăt prin foale, la prasnicul Cincizemii, ne-am adunat și noi petrecându-ne în Domnul.

Serbarea sfintinții steagului din com. Carol. I. jud. Ialomiția.

Bucuri și biruințe. — Frații din 3 județe și 13 comune. — 225 Km. pe jos.

La chemarea fratelui Matache, ne-au sărit întârzi din toate pările. Dela o distanță de 225 km a venit fr. Marinescu dela Focșani, înărinđu-ne mult în Domnul.

„Am mâncat“ și-am „băut“ până la

2 noapte.

Bucuria întâlnirii, ne-a strâns la un frate unde ne am petrecut în Domnul. Am mâncat și am băut, din Sf. Scriptură până la ora 2 din noapte.

„Voluntarii fac bucurie păstorului“

A doua zi, încință cu cordonul rugăciunilor, înarmați cu sabia cea cu 2 tăiuri, având în frunzi standură ciuruit de gloanțele hulitorilor, ne îndrepătam spre cetatea blândului Păstor (Biserica). Să sfînzit steagul, iar părintele nostru drag ne-a adus mulțumiri că ne-am luat legămantul pentru a fi adevărași și să lup-

Ne-am cercetat frajii venind dela deșertări, de peste 50 kilometri.

Ne-am petrecut în Domnul. Am avut între noi pe doi preoți cari prin vorbirile lor încă înălințat sufletele spre cer, spre Domnul.

Rugăciunile noastre n'au încetat pentru părintele care zace și pentru împreună lucrătorii și sprijinitorii lui.

Am dat încă odată dovadă tuturor că noi mergem și slujim în biserică dar de părintele Trifa care ne-a dus în ea nu ne despartim.

Ostaș Petru Sas.

Din Seleușul-mare, Tr.-Mare.

Preacucernice părinte! Noi, ostașii Domnului din com. Seleușul, care am răpus totdeauna prezent la datorie altării de sf. Voastră, avem și noi de suferit până întrățit că suntem amenințați că dacă mai cîșt foia »Isus Biruitorul« nu ne va mai împărăti și cu sf. Taine...

Cucerinice părinte, am avut și eu un vis minunat cu sf. Voastră, dar dacă îl voi mai scrie și pe acela său bine că se vor supăra cei dela Nr. 45.

Dar dece ne vor critica mai mult noi tot mai mult ne vom apropia de Domnul și de sf. Ta.

Slăvit să fie Domnul!

Oaida Teodor, ostaș, Seleuș.

Dela Oastea din Buzău.

— La postul de jandarmi. —

Cucerinice părinte Trifa! Noi ostașii Domnului din orașul Buzău, în număr de 29 am cercetat pe frajii din comuna Zilișteanca, unde era cerc pastoral. Au luat parte peste 300 de frajii.

Inainte de masă am fost la sf. Liturghie, dar după masă Satana a căutat să ne impiede, dându-ne pe mâna unui șef de post. Dar Domnul ne-a scăpat ca prin minune pentru ca să slăvim numele Lui.

Cu păr. Traian Popescu în frunte am mers căndăl - Isus Regele cel mare- prin tot satul.

Binecuvântat să fie Domnul învierii!

Fr. Preda Lavrinte, ostaș, Buzău.

Din Sibiel—Sibiu.

Cucerinice Părinte Trifa! Vă rugăm a pune la foia noastră »Isus Biruitorul« raportul dela adunarea ce a avut loc la noi în com. Sibiel. Ne-am cercetat îubitul nostru frate Simion Bogdan din Rod, câteva surori și frajii din Săliște etc.

Am luat parte la sf. Liturghie, și după terminarea ei noi așteptam ca păstorul nostru să ne dea păsune duhovnicească; dar mare ne-a fost durerea când am văzut că aruncă cu ciomagul după noi, șchiopându-ne...

Si ne-a durut mult că s'a luat la cartă și cu stăpânul nostru, cu Isus Biruitorul...

Dar... slăvit să fie Domnul pentru toate!

Frajii din Sibiel.

Secretariatul.

ților din Chiajna, cuvântul frajilor Plutonier Părvu, Grigore Forsea, I. Gr. Oprîșan și al Părintelui, cheamă la pocăință, la mărturisirea lui Hristos, la armătura lui Dumnezeu, la biruință contra păcatului care completează satul, bogat în cele pământesti, dar uitător de cele duhovnicești.

Dăm slavă lui Dumnezeu pentru acest drum de mărturisire, drum de lumină.

Secretariatul Oastei.

Indreptări la raportul frajilor dela București.

În Nr. 28 din 7 Iulie, la titlul: »Cruce sfântă părăsită« este a se adăuda, un rând, de către cetitorii astfel: Cei cari au ridicat crucea în 1924, sunt Ioan și Eugenia Pârlõagă, cu cheltuiala lor proprie și mai în urmă când s'a mutat, la loc mai po-

INVITARE.

Cu ocazia cercului pastoral ce se va înține în comuna noastră Principesa Elena Dumineacă 28 Iulie, am hotărât să facem și de departe a veni în mijlocul nostru să nu bucurăm.

Slăvit să fie Domnul!

Fr. Gh. Balașou, ostaș.

Istorioare mici cu înțeles mare.

Ioan 3, 20, sub un lemn.

Locul dela Ioan 3, 20 spune: „oricine face răul, urăște lumina și fuge de lumină”.

Acest loc îl puteți vedea — prin o asămănare — și sub un butuc, sub un lemn.

Ridicați un lemn ce zace. O grămadă de gângăni mișună și aleargă speriate în toate părțile. Trăiau în întuneric și acum a dat lumina peste ele și le-a tulburat viața. Si fug îngrozite în toate părțile, căutându-și întunericul lor cel drag.

Si dacă așezi lemnul iarăși la locul lui, goangele îndată se liniștesc. Parcă ar zice: bine că scăparăm! Bine că se duse afurisitul ăla de om, care ne chinuia cu lumina lui. Ce bine-i aici în întunericul nostru cel drag!

Exact așa se petrece și cu oamenii cei necredincioși despre care spune evanghelistul Ioan „ca oricine face răul,

urăște lumina și fuge de lumină ca să nu îl se vădească faptele” (Ioan 3, 11—20).

Lumina lui Hristos tulbură și azi pe cei cari trăesc în întunericul păcatelor. Du-te la o cărciumă cu lumina lui Hristos. Du-te oriunde trăesc oamenii în întunericul păcatelor. Si vei vedea îndată „tulbara-

rea” lor, „supărarea” lor și „fuga” lor de „lumină”. Si furia lor contra luminei.

Oriunde se duc ostașii cu adunările și cântările lor, se tulbură lumea cărciumelor și necredincioșilor. Si necredincioșii abia apucă să scape de „lumina” ce s-a ivit în întunericul lor. Si când pleacă ostașii,

răsuflă ușurați: bine, că ne scăparăm de afurisită ăstia cari ne chinuiau cu cântările și predicile lor!...

O! cum se plinesc și azi Scripturile! Din cuvânt în cuvânt!

Focul sf. Ioan Gură de aur.

Sf. Ioan Gură de aur avea o icoană mare cu focul și chinurile iadului, și de căteori era muncit de atare ispită, cădea la rugăciune în fața focului zugrăvit, aducându-si aminte de focul cel viu din iad.

Si îndemna Sfântul și pe alții să facă așa, zicând: „omul să se scoboare în iad încă din timpul vietii, fiindcă dupece vei fi intrat, n'ai să mai poți ești niciodată. Cel ce disprețueste sau uită iadul, acela cade întrânsul. Si cel care spune că nu crede în iad, acela va află pe urmă că ieste iad”.

Părintele Iosif și „litera”.

De doisprezece ani părintele Iosif duce o luptă aprigă cu „litera” căutând să aprindă în inimi setea după „duh” — după o viață nouă — setea după Isoarele Evangheliei eterne — setea după Biserici și tainele sale sfinte și sfînțitoare.

In vremea aceasta fel de fel de Sambalaș II Împreșă născocind viclean, acuzații ridicolе — minciunoase și de real credință.

Unii spun că părintele Iosif nu a scris Îndeajuns despre Maica Domnului, — deși dacă ar cerceta cu atenție scrierile Sfintei Sale ar găsi cum este în minunata scriere în care povesteste cu mare talent creștin călătoria la Ierusalim. — Un adevarat imn de slavă adus Fecioarei Preacurate.

Alții ortodocși sadea — ortodocși șoviniști dacă să poate spune așa — sau mai bine zis ortodocși de formă, — spun că părintele Iosif Trifa vorbește prea mult despre Iosif Hristos cel răstignit și înviat, — despre Iosif Fiul Dumnezeului celui viu, — și prea puțin despre Biserică. Auziți minunăție: părintele Iosif în adevarat slăvesc, mărturisește cu graiu de foc pe Iosif Hristos cel răstignit și înviat — pe Iosif Hristos care este în ultima expresie Biserica, Biserica eternă, pe Iosif Fiul lui Dumnezeu care este temelia și trupul Bisericii și cu toate acestea părintele Iosif este judecat de către judecătorii de sub soare și amenințat cu catherine.

Aici este o parte joarte interesantă: părintele Iosif Trifa pentru faptul că a umplut Bisericile cu suflete înflăcărate pentru Iosif Hristos Fiul lui Dumnezeu este judecat și amenințat cu catherine, dar avem atât preoți cari sunt înscriski în lojile francmazonice atee și pagăne, și nu numai că nu sunt caserisi, dar sunt lăudători și declarați ortodocși de înaltele foruri bisericesti. — Oare care calcă legea: părintele Iosif care în numele lui Hristos și al Bisericii Sale adună armate de luptători pentru Hristos și mărturisește cu putere adevarata ortodocsie; sau toți cari slujitorii ai

Impăratului Isus fiind — slujesc în chip diabolic lui Antihrist întrupat în Francmazonerie?

Pentru ce nu se catherinește toți preoții cari sunt francmazoni? Dămagii al lui Isus — înzelători al lui Isus?...

Pentru ce nu se catherinește toți preoții cari slujesc cluburilor politice? Pentru ce nu se catherinește toți preoții cari dorm fericiți indiferenți, în timp ce turma se răspinde în ghilene sectanților?

Părintele Iosif Trifa a adus mil de sectanți la vatra Bisericii; a scăpat zece de mii de suflete de păcate — legându-l în chip înalt de Biserică și de talnele măntuirii Sale. Si pentru toate acestea consistorul dela Sibiu — într-un proces-verbal anti-creștin, orfan de lubire, lumesc și încearcă să lovească pe părintele Iosif, apărător al Bisericii, luptător neînfricat pentru Hristos și scriitor creștin-misionar fără egal în literatura noastră creștină.

Ordoxile înseamnă dreaptă credință; ori dreaptă credință înseamnă trăirea în chip definitiv în învățăturile lui Hristos — Dumnezeu. Si pentru această dreaptă credință părintele Iosif Trifa este prigionit, cătă vreme legiuină de dezertori, cari deși poartă odădile sfinte, l-au trădat pe Hristos. Impăratul fără de moarte — constințind de bunăvoie să slujească întunericul din lojile mazonice și să răstignească din nou pe Hristos.

Adevărul va birui; orice s-ar întâmpla părintele Iosif Trifa va fi biruitor; pentru că în numele lui Hristos și al Bisericii Lui — a salvat peste o sută de mii de suflete din ghiarale perzările — făcând cu ajutorul lui Dumnezeu o armată de „nebuni”, pentru Hristos, o armată nouă care să gata să se jertească pentru Impăratul Impăraților și Domnul Domnilor Iosif — Hristos Fiul Dumnezeului celui viu, — și pentru sfânta Biserica Lui.

Care se luptă cu puterea „Duhului sfânt” se luptă cu Dumnezeu și vai de cel ce încearcă să se lupte cu Dumnezeul nostru!

Const. Goran.

Măreața adunare a Oastei dela Rădăuți.

Frați din cinci județe și 21 de comune. — 6 steaguri ale Oastei. — La îndemnul unui preot „caterisit” se strâng pentru o biserică peste 8000 lei.

Cucerinice părinte Trifa!

Grupul Oastei Domnului din orașul Rădăuți, organizat cu ajutorul lui Iosif Biruitorul de către mulți ostenitorii frați din oraș. În frunte cu frații neobosiți în lucrul Domnului Vasile Rotaru și Ioan Diacon, au aranjat pe ziua de 7 Iulie a. c., o adunare minunată și înălțătoare. Părintele Cucinski ne-a finit cuvânt de deschidere înlocuind pe părintele protopop Cojocar, plecat la Cernăuți, la înmormântarea Mitr. Nectarie.

Adunarea s-a deschis cu rugăciunea Împărată ceresc, cântată de copilași Domnului din Oastea lui Iosif Biruitorul (cu cari se ocupă mult sora Domnica).

A urmat apoi cuvântul fr. Leon Andronic din Vicșani, care în cuvinte bine alese a lămurit rosturile Oastei Domnului din toate punctele de vedere.

A urmat piesa „Ghiță Brebenel». Printre pauze s-au declamat poezii de către copilași Oastei.

A urmat cuvântările fraților dela fronturi. Ostașii și-au spus cuvântul respicat că s'au trezit la trămbița pă. Iosif și înțeleg să rămână în sf. Biserică ortodoxă până la

moarte, nedespărțindu-se nici de păstorul lor drag Iosif. Au mai vorbit frații Vasiliu din Botoșani, Vatamanuc din Mitocul Dragomirnei-Suceava, Percec Alex. din Storojinești, Banilevici din Marginea, Teleagă din Horodnic de sus, fr. Diacon și Rotar din Rădăuți și alții.

Frații au răspuns cu dragoste la apelul ce s'a făcut prin Iosif Biruitorul venind din 5 județe: Botoșani, Dorohoi, Suceava, Rădăuți și Storojinești și 21 comune în frunte cu 6 steaguri. Au fost peste 400 frați, care au contribuit cu peste 8000 Lei, pentru cîrâmizile Catedralei, neterminate a Rădăuțului. Le mulțumim călduros pentru concurul ce ni l-au dat.

Iată fraților cetitori — prietenii și vrăjăișii — ce ne-a învățat pe noi Ostașii Domnului, părintele Iosif cel „caterisit” să zidim biserici, să le reparăm și să îndemnăm lumea să le termine pe cele începute și părăsite. Nu scriu mai mult ci las ca să vorbească faptele omului celui prigionit, batijocorit și legat pentru Cuvântul Lui Dumnezeu.

În numele fraților adunăți.

Fr. Leon Andronic, ostaș al lui „Iosif Biruitorul”.

Dela frații noștri din Iași.

Pentru scumpa noastră soră Aurella Buzaș.

De aici din îndepărtatul Iași, Capitala Moldovei, își scriu cu drag acestuia rânduri:

Tie iubita noastră soră, care ai avut fericirea să depui legământul sfânt de intrare în Oaste, acolo în „Turnul nostru” scump, mă adresez cu slabete mele cuvinte și te rog fierbinți:

Fă ca fericeirea pe care o ai simșit-o în clipa când scumpul nostru părinte Iosif și-a aninat cruciulă pe piept, să umple și înimile scumpilor tăi părinți, cari de 12 ani de zile te îndeamnă mereu să intri în rândurile Oastei.

Indeamnă și te luptă și tu dragă soră, ca tăticul tău în ogorul Domnului. Cu-

cerește cu timp și fără timp, înimile surorilor tale dragi după trup și a altora cari le verzi cu ochii că se pierd fără vreme în vîltoarea acestei lumi.

Fii cu ochii veșnicie ajinții la Crucea Golgoție și la Iosu cel Răstignit. El este calea și Adevarul. Ai pus mâna pe „plug”, mergi înainte. Ești Tânără. „Tăi ales parte cea bună a Mariei, ce nu-ți se va nici odătă”.

Fi bine venită în mijlocul nostru! Slăvit să fie Domnul.

Mihai Maior,
ostaș-Iași.

„Și l'au rugat pe El (pe Isus) să plece din hotărăle lor“ (Matei 8, 34).

Cea mai mare nebunie, arătată de 4 ori în Noul Testament.

Intr'o adunare de credincioși s'a pus odată întrebarea: care este cea mai mare nebunie pe care o arată Noul Testament?

Cele mai multe răspunsuri s'au opriți asupra nebunului care își imbia sufletul să bea, să măñânce și să se veselăască. Dar în noaptea aceia, moartea l-a trecut în iad. (Luca 12, 20).

Desigur, aceasta este o nebunie mare — a zis întrebătorul. Dar pe lângă asta, mai este în Noul Testament una tot aşa de mare; dacă nu și mai mare. Această nebunie este arătată acolo unde spune Evanghelia că oamenii L'au invitat pe Isus să plece din hotărăle lor.

Această nebunie este arătată în trei locuri din Noul Testament. Înălț o vedem în Evanghelia de Dumineacă. După ce Isus a vindecat pe cel doi îndrăciti, oamenii L'au invitat să plece din hotărăle lor. Această invitatare se repetă și la Luca 8, 37 și Marcu 5, 17 și Matei 8, 34 și Luca 4, 29.

Adeacă în 4 locuri ne arată Evanghelia că Domnul Isus a fost poftit de oameni să iasă îndată din hotărăle lor și din cetatea lor. Si pe urmă, nepuțând scăpa de El, L-a răstignit pe dealul Golgoței.

Ce nebunie, ce grozăvenie!

Dar... să nu ne prea indignăm de nebunia acelor oameni. Nebunia lor se repetă și azi. Nebunia lor o vedem și azi. Cei mai mulți oameni nu-L suferă nici azi pe Isus în hotărăle lor sufletești. Nu-L suferă în cetea inimii lor...

Cu Domnul Isus se petrece și azi cam acelaș lucru care s'a petrecut când umbria pe pământ. Căci să cercetăm Evanghelia să vedem de ce nu L'au suferit oamenii pe Isus în hotărăle lor. La Luca 8, 37, se spune că oamenii s'au speriat de minunea vindecătoarei celor îndrăciti și pentru asta L'au rugat să plece din hotărăle lor. Scoaterea dracilor făcuse spaimă și tulburare în popor. Cei din Nazaret (Luca 4, 29) se supăraseră pentru că Isus îl mustrează pentru impietirarea lor. Iar Gadarenii se supăraseră pe Isus pentru că le înecase porcii.

Așa și azi. Ori unde se iveste cu adevarat Isus acolo se fac și azi minuni. Cei îndrăciti, în patimi grozave (bebilii, desfrânați, etc.) rup lanțurile și invie la o viață nouă. Dar tocmai o astfel de minune nu place oamenilor. Face un fel de „tulburare“ în popor; iar oamenii vreau să alăbuă „liniște“, să trăiască în „liniște“. Să nu le tulburi datini

și obiceiuri cari îi țin ferecați în lanturile patimilor reale.

Si apoi — ca nazarenilor — oamenilor nu le place nici azi un Isus care mustrează păcatele. Ii place omului cuvântul lui Dumnezeu. Il gădilă plăcut la urechi.

Dar îndată ce te atingi de păcatele și scăderile lui, asta nu mai place. Îndată ce săsoște un Isus care îl cheamă pe om să iasă din lume, din modele și desfășările acestei lumi — Isusul astăa nu mai place. Omul îl poftesc să-l lase în pace. Să nu ne chinue cu scoaterea „dracilor“.

O, ce lucru grozav se vede în Evanghelie! Ori de câte ori Isus a scos un drac — să a făcut tulburare în popor și Domnul a fost poftit să plece mai departe.

Apoi vine și supărarea Gadarenilor pentru „porci“. Patimile cele reale (bebilii, desfrânați etc.) sunt tot atâtă urate dobitoace. Ori unde se iveste Isus, aceste dobitoace trebuie să piară, să se înecă. Ori unde se iveste cu adevarat Isus, acolo se înecă „porci“ și se usucă „moirciile“.

Numei căt, oamenii nu se despart aşa ușor de „porci“ patimilor celor reale. Ii place omului de Evanghelie, dar să nu te atingi de „porci“ lui, de nărvările lui cele reale. Li se pare oamenilor o „pagubă“ grozavă să-și piardă patimile cele urate. Iar pentru „uscarea“ moartele din mijlocul satului (cărciuma) — protestează cărțumurul. La ce s'ar mai strâng musafirii dacă nu mai are „băltă“? Si astfel, pentru paguba „porcilor“, Isus e poftit și azi să plece mai departe...

Așa suntem noi, creștinii de azi. Ne place de un Isus care să

nu se amestecă în treburile noastre. Ne place de un Isus care să stea acolo la locul lui, incuiat în biserică. Si îndată ce acest Isus intră în hotărăle vieții noastre, îl poftim afară. Îndată ce ieșe din biserică și vrea să intre prin casele și sătele noastre — îl rugăm să ne lase în pace. Să nu ne chinue cu scoaterea „dracilor“.

O, ce lucru grozav se vede în Evanghelie! Ori de câte ori Isus a scos un drac — să a făcut tulburare în popor și Domnul a fost poftit să plece mai departe.

Să așa și azi. Ori unde se iveste și azi Isus și face vre-o minună — se face tulburare și frământare. Vrei dovezi? Iată, le dă și Oastea lui Isus Biruitorul. Domnul Isus umblă și azi prin ţară cu această mișcare și face minuni: scoate „draci“, vindecă „orbi“, tămaduie „ologi“. Dar cătă tulburare pentru aceste minuni! Noi toți ostașii eram aceste niște Gadareni, niște îndrăciti în patimi și nărvuri urate și acum că sgomot, cătă frământare pentru tămaduirea noastră. Cu adevarat, și azi ori unde să-tămaduști și se tămaduște atare, îndrăcit — oamenii se tulbură și îl poftesc pe Isus să plece din hotărăle lor. Să le dea pace. Să nu-i mai muncească cu scoaterea „dracilor“.

Dragă ceteritoru, eu te întreb cum stai tu cu hotărăle tale cele sufletești? Nu ești și tu cumva între cei cari cred în Domnul, dar

nu-L suferă în hotărăle vieții lor? Sau nu cumva crezi că Domnul petrece în hotărăle tale numai din cînd în cînd. Că-L poți alunga — cu păcatele tale — și apoi iar să-L mai chemi înapoi. Si iar să-L alungi și iar să-L chemi. O! Nu te mai însela, iubul meu, cu astfel de gânduri slabe. Domnul petrece numai acolo unde î-se predau Lui toate hotărăle vieții, și pentru totdeauna.

Frații mei! De câte ori Isus a tămadușit îndrăcini, lumea să tulburat și L'a poftit să plece. Dar ne spune o Evanghelică că totuși s'a aflat unul care La rugăt pe Domnul să rămăne cu El. E îndrăcîntul dela Marcu 5, 17—20. „Omul care fusese îndrăcat îl ruga să-l lase să rămâne cu El. Isus nu i-a dat voie ci i-a zis: „Du-te acasă la ai tăi, și povestește-le tot ce ti-a făcut și Domnul și cum a avut milă de tine. El a plecat și a început să vestească prin Decapole toți cei care Isus. Si toți se minunau“.

Iată, frații mei, unul care ne reprezintă pe noi pe toți. Îndrăcîntul mantuitorul dela Marcu 5, 18, è ambasadorul nostru, al tuturor ostașilor. Prin el grăm și noi: Doamne, am fost niște îndrăcini de cari Ti-a fost milă și ne-ai mantuit, prin dragoste. Ta și crucea Ta... vrem să rămăne cu Tine și să petrecem cu Tine...

Dar Domnul ne grăște și nouă: „Duceți-vă și spuneti pe tot locul, ce v'am făcut Eu vouă.“

Să plecăm deci iubiții mei, la drum, prin sate și orașe, vestind tuturor pe tot locul, minunea pe care Domnul a făcut-o cu noi. Să ducem pe tot locul vestea lui Isus cel Răstignit. Cu vestea lui Isus cel Răstignit să cutreără și noi hotare sufletești. Cu puterea lui Isus Biruitorul să călcăm hotare sufletești pentru că — prin darul și puterea Lui — să se cutremure draci și să scape „îndrăcini“.

Si dacă vom avea de suferit cu vestirea aceasta — noi să ne bucurăm. Căci tocmai această împotrivire, e semnul că diavolii păresc hotarele sufletești. Ori unde se cutremură draci și scrapă „îndrăcini“ — acolo neapărat trebuie să fie și tulburare, prigoană, împotrivire... Dacă însuși Domnul Isus a pătit acest lucru — apoi și vestitorii Lui vor păti neapărat tot aza.

Frații mei, să dăm slavă lui Dumnezeu că ne-a înredicînt și pe noi, ostașii Lui, să gustăm din fericierea de a fi prigoniți pentru El și vestirea Lui, Amén.

Pentru cartea biruințelor.

„De când am intrat în Oaste — casa mea s'a schimbat — am ertat datorii de peste 100 de mii lei...“

Cucernice părinte Trifa!

Și eu am fost, unul dintre cei mai păcătoși. Căci eu sunt un mic negustor la ţară și țineam prăvălia mea deschisă și în zilele de sărbători și dumineci...

Dar acum doi ani când am auzit sunănd gornistul dela Sibiu, am înțeles că ceațe fac eu este rău. Si am dat nașvală să mă înscrui în Oastea Domnului ca să pot merge în Impărația lui Dumnezeu.

Indată ce am început să cunoasc pe Dumnezeu, casa mea și mica mea prăvălie s-au schimbat. Am început să le pun în slujba Domnului

lui. Si am făcut și eu părinte — aș căt am putut — pentru Domnul și după cum spune cuvântul lui.

Am ertat datorii în valoare de peste 100 de mii lei celor cari îmi erau dator din prăvălie. Nu am băgat pe nimeni în conversiune ci le-am trimis tuturor actele scrise gata acasă la ei.

Si tot îndemnat de scrisul St. Voastre, am ajutat o multime de biserici din Ardeal și V. Regat cu căt m'a ajutat Domnul de am avut.

Binecuvântat să fie Domnul în veci.

Gh. N. Cocoș, Studina—Romană.

Scrisoare deschisă.

Fr. Lt.-Colonel Coman Ionescu.

Scumpul și lubul nostru frate mai mare!

Văzând scrisoarea frăției voastre către I. P. S. Sa Patriarhul, cu drag neînțeță și noi glasul alăturii de frăția ta, rugând pe Domnul Dumnezeu să te întărească ca să poți duce lupta până la sfârșit, cu biruință...

Am așteptat și lăudă și Domnul Dumnezeu, trebuia să aleagă un vas care să mai sprigine pe părinți.

INVITARE

Cu ocazia Soborului preotesc ce se va juțe **Duminică 21 Iulie** în parohia **Caragele** județul Buzău, va avea loc și o mare adunare a Oașei

tele nostru drag Iosif și vedem că tot din școală suferinții a esit.

Noi cei mai mici frați ai fr. voastră venim și vă aducem puținul nostru sprijin, în această luptă ce ați hotărât să o duceți, punându-ne nădejdea. Întreagă în Dumnezeu, și pe care îl rugăm să fie cu noi până la sfârșit.

Săvădit să fie Domnul!

Oastea Domnului din R.-Sărat, (urmăză îscăliturile lor 44 de frați).

Domnului, la care sunt invitați și frații din orașul Buzău, cari vor preda piesa «Ghiță Brebenel». De parte Martei se va griji fiecare.

Săvădit să fie Domnul!

Preot Sach. M. E. Caban.

In fața judecății consistorului dela Sibiu.

Precum este sătul, consistorul spiritual din Sibiu aflat de bine să mă catherinească. Adecă să-mi dea pedeapsa cea mai grea care se poate da celui mai nețebnic preot. Iar după ce această judecăță — precum era de așteptat — a făcut resenț, măhnire și indignare în lumea ostașilor — judecătorii umblă acum prin „Lumina Satelor” să justifice judecata în fața poporului. Spre acest scop a fost angajat și păr. protopop I. Moța dela Orăștie. Astfel stănd lucrurile, mă văd și eu silit să mă apăr tot în fața poporului. Mă silește să-mi fac această apărare și faptul că în timpul din urmă „Lumina Satelor” îi dă mereu înainte cu „cadere”, „răzvrătirea”, „eșirea mea din ascultare” etc... Fără însă să amintească nimic despre cauzele cari au produs lucrul acesta și cari îl mențin. Așadară și părintele Moța, stăruie asupra mărunțișilor pe cari le-a provocat o reacție fără să ceteze cauza acestei reacții.

Când se începe o judecăță.

De căte ori se începe o judecăță, de căte ori e acuzat cineva pentru o crimă, o neglijire — legiuitorul caută și sondează cu sărgușă, intenția, cauzele și imprejurările cari au prilejuit fapta încripnătură.

Ori, judecata și sentința Consistorului Spiritual Eparchial, tocmai peste acest punct a trecut. Am fost judecat pentru o stare faptică: eșirea din ascultarea erarhică, fără a se examina și fără a se tine seamă de cauzele, intențiile și imprejurările cele adevărate, cari au prilejuit această stare.

De unde a pornit conflictul?

Judecata și sentința de catherineare a mea a sit dintr-un conflict cu I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae. E de cerețat deci cu deamăntul când, cum și unde a erupțit acest conflict? Si cine poartă vină pentru eruperea lui? Punctul acesta — eruperea conflictului — în sentința Consistorului este redat astfel: „Înțâia sa era să îspărească acolo (adecă în tipografia mea) atât cele două foi, sau măcar »Oastea Domnului«, cât și cărțile sale. Având însă Mitropolia tipografie proprie, nu i-a încuviințat trecrea foilor la altă tipografie. De aici pornește supărarea prea cucerinie sale. De aici înainte cu părintele Trifa se întâmplă o mare schimbare la față. Cu adresa sa din 31 Decembrie 1934, părintele Trifa încunoștiștează pe I. P. Sfintul Mitropolit că: »și a dat demisia din postul de preot al Catedralei«.

Sușin categoric: nu de aici a pornit conflict. Nu de aici a pornit supărarea mea. N-am cerut nimic pozitiv dela autoritățile mele bisericești, despre cari s'ar putea dovedi că ar fi fost un motiv de eruperea conflictului și de ruperea legăturii mele cu autoritatea bisericească. Adevărat este cu totul altul. Supărarea mea era de altă natură și mai veche. Supărarea mea a fost arătată pe larg în articolul »Istoria unei Jertfe«.

Lucruri încurcate cari au zămislit încurcături.

Archiepiscopia ținea încurcate și nerezolvate absolut toate chestiile în legătură cu »Oastea Domnului« și bunul ei mers. O mișcare care cuprinse de la început toate Eparchiile și toată Tara avea desigur o mulțime de lucruri de lămurit, de plus la punct. Precizarea rosturilor ei, în fața Sfântului Sinod și Încadrarea ei în cadrele Intregiei Biserici se impunea. Mai ales că eram atacat din toate părțile, chiar din cercurile preoțești și bisericești. Si astfel aveam necazuri de cari trebuie și puteam fi scufit. Dar Sibiu niciodată n'a pus problema »Oastei Domnului« deslușit în Sfântul Sinod, pentru a avea o precizare și o încadrare a ei, în cadrul Intregiei Biserici. Si astfel a putea lăuera mai linistit și cu mai multă izbândă. Lucrul acesta l-am spus și I. P. S. Sale Patriarhului, arătând că dacă s'ar fi făcut la timp lucrul acesta, Oastea ar fi fost cru-

tă de frământările de acum. Erau spori chestiile cu precizarea așa numitului apostolat laic, cu redactarea foi misăcări și altele multe. Pe lângă asta, precum se vede pe larg în articolul »Istoria unei Jertfe«, aveam de luptat cu enormă greutăță financiară neavând dela Consistoriul din Sibiu nici un deosebit ajutor finanțar. Tocmai din »supărările« acestei, a eșit gândul cu mutarea mea la București, unde planulam organizarea și încadrarea »Oastei Domnului«, în cadrele Intregiei Biserici, prin Sfântul Sinod și Sfânta Patriarchie.

Sunt mândru că am vrut să fug „pe furis“ la București.

În sentința Consistorului Spiritual Eparchial, mi se face un punct de gravă acuză din intenția mea cu mutarea „pe furis“ la București. »Ca astfel să numai fiu în vre-un fel supus unui control din partea autorităților bisericești. Dar acolo e articolul meu »În Capitala Tânără« (publicat în foaia »Oastea Domnului« tipărită la București) în care spuneam, între altele: »Deschelând în Capitala Tânără, ne punem sub scutul Sfintei noastre Patriarchi; prin Sfântul Sinod, urmând să dăm »Oastea Domnului« Bisericii Intregi și — prin Capitală — tărîi întregie«.

Sunt mândru de intenția cu care am „vrut să fug“ la București, la începutul anului 1934, și de colaboratorii cu cari volam să organizez »Oastea Domnului«. Chiar »fuga“ mea »pe furis“ la București va rămânea în istoria »Oastei Domnului« ca un punct luminos despre frământările și năzuințele mele de a mi ajuta și mai mult biserica mea.

Propunerii respinse mereu.

Încercarea cu mutarea mea la București, era și ea un semn vădit, o poruncă lămurită să se lămuirească odată și să se pună la punct lucrurile dela »Oastea Domnului«. Înălță după turburarea cu multul delă București, am propus I. P. S. Sale un sfat restrâns al »Oastei Domnului«, în care să se clarifice toate lucrurile cari tulburau bunul ei mers. Dar I. P. S. Sa n'a permis acest sfat care ar fi prefațat înzbuințarea frământărilor de mai târziu. În schimb mi s'a trimis la Geoagiu, unde eram bolnav, spre îscăllire un fel de declarăție din partea Consistoriului Archidiocesan, pe care însă n'ama putut-o primi pentru că nu rezolva nici chestiunile celelalte. Această declarăție — document — (publicat în »Istoria unei Jertfe«) arăta lămurit că Arhiepiscopia din Sibiu, nu se preocupă atât cu bunul mers al Oastei, ci cu planul de a monopoliza această mișcare pentru Eparchia Sibiului și a capăra înfăptuirile mele, declarăția cuprinzând și unele puncte în puterea cărora, eu puteam fi dat afară din »Oastea Domnului« ori când. Si îmi lăsa și puțină de a putea lucra mai departe linistit. În fața acestor lucruri am propus din nou I. P. S. Sale un sfat restrâns al »Oastei Domnului«. Dar I. P. S. Sa nici de data aceasta nu l-a acceptat.

Și astfel lucrurile au mers mai departe schiopătând. Într-o tempă preotul Gh. Secăs căruia î-se predase administrația foi „Lumina Satelor“ îmi făcea mizerii și mănuiri, cari întreceau și hotările bunei cuvintelor. Îmi era imposibil să mai lucrez în situația aceasta.

Nenorocita zi din 28 Dec., 1934.

Față de aceste încurcături, m-am prezentat a 3-a oară în fața I. P. S. Sale, stănd stăruior un sfat al »Oastei Domnului« pentru lămurirea lucrurilor. De data aceasta I. P. S. Sa l-a acceptat. Cu stirea și aprobația I. P. S. Sale — am chemat la Sibiu pe frații ostașii dela București, Păr. Vasile Ouatu și fr. I. Gr. Oprisan. În sfârșit, era nădejde că acum se vor lămuri toate lucrurile cari tulburau bunul mers al Oastei și vom păsi înainte cu și mai multă izbândă.

Ne am prezentat în fața I. P. Sale în diminea după Nașterea Domnului. Nu mergeam să impunem ceva, ci mergeam să cum se merge la orice sfat de lămurire a lucrurilor. Însă, în loc de o pașnică înțelegere — spre uimirea tuturor — I. P. S. Sa, înălță dela început, s'a arătat extrem de nervos, aspru și nerăbdător. Niciodată nu ne lăudau să vorbim la pe mine, înălță dela început, m-a bruseat cu eșirea și declararea aspră: »Să se stie odată și pentru tot-

deauna că Oastea Domnului este inițiativa mea, păr. Trifa a pus aici cel mult ceva din personalitatea lui... părintelul Trifa nu-l aparține nimic... etc. etc.«.

Am eșit dela acest sfat adânc măhnit și rănit în sufletul meu. După o muncă și jertfă de 12 ani, iată — îmi ziceam — cum sună tratat în fața alor doi prieteni străini. Eșirea și declarația I. P. S. Sale era categorică. Ea îmi dădea să înțeleag răspicat că nu mai am nimic cu »Oastea Domnului«. Ea însinna, de fapt, alungarea mea din Oaste. Mi se dădea să înțeleag că pot pleca. Ori ce încercare de înțelegere, era din capul locului, imposibilă. I. P. S. Sa nu suferea nici măcar intrarea în ceva amănunte de înțelegere. Si dela început a izbit brusc ușa oricărui înțelegere. Însuși Fr. I. Gr. Oprisan, îmi spunea, după această audiență: »Părinte Iosif nici-o puncte de înțelegere n'a mai rămas între I. P. S. Sa și cucerinicia ta... Totul e în zadar«. Ceeace s'a vazut și după amiază, când frații dela București, sau dus să-si cearcă binecuvântarea de plecare. I. P. S. Sa, era într-o stare de irație și mai produnătă. Orice încercare de înțelegere era imposibilă.

Ziua și audiența nenorocită din 28 Decembrie 1934 — aici este cheia conflictului. Eu stau aici la punctul acesta și voi striga mereu că de aici a plecat conflictul. De aici a plecat greșala și lipsa de tact care a tulburat »Oastea Domnului«, a tulburat Biserica și a tulburat poporul. De aici a plecat și eșirea mea din ascultare, sau mai bine zis această lipsă de tact m'a scos din ascultare. Si îmi pare bine că nu am fost singur în ziua și audiența din 28 Decembrie 1934. Mai trăesc încă părintele Vasile Ouatu și și I. Gr. Oprisan, cari pot să mărturisi oricând ce s'a petrecut în ziua și audiența din 28 Decembrie, 1934.

Dacă în audiența aceasta eu aș fi pășit cu ceva cereri, cu ceva pretenții imposibile — atunci, desigur, eu aș fi vinovat. Dar cătă vreme nici măcar nu ni s'a îngăduit să putem preciza și formula ceva — hotărât, nu eu pot fi făcut vinovat pentru consecințele acestei lipse de tact.

O abzicere primită în galop — și contra canoanelor.

A doua zi după audiență mi-am zis: față de eșirea și jignirea ce mi-a adus-o I. P. S. Sa în față alor doi conduceri de Oaste, răspunsul meu nu putea fi decât abzicerea de postul ce l-am avut de preot al Catedralei și dela redactarea foi »Lumina Satelor«. Acest răspuns, această abzicere, mergea ca un semn de măhnire. Eu încă mai credeam într'o revenire, într'o linistire a irației. De aceia nu mi-am înaintat demisia, pe care era cărnică, la biroul Consistoriului, ci am înaintat-o personal I. P. S. Sale. Căci — îmi ziceam — Episcopul este și Părinte care trece peste anumite momente de irație. Dar, cu abzicerea mea s'a alergat imediat la registratură și la doua zi — prin căteva rânduri de birou — am fost înștiințat că mi-s-a primit demisia și am fost alungat din Oaste. Mai mult chiar, am fost scos din slujba de preot de pe întregul cuprins al Eparchiei.

Hotărât; graba și nervositatea au făcut și aici greșeli și au arătat intenții. Înălță, s'a trecut bărbătesc peste părinteasca dragoste și grije de a se aplana un conflict care, evident prevedea consecințe dezastruoase pentru biserică. S'a făcut apoi și o greșeală canonica. Aceasta greșeală o arăta C. S. Preotul Petre Chiricuță din București într'un ziar astfel:

»Biserica ardeleană are rota unui specific ardelenesc, iar nota aceasta este: puținul respect, cu nesocotirea canoanelor bisericii ortodoxe ecumenice. Iată de pildă canoanele bisericii ecumenice: opresc sub pedeapsa catherinei pe orice preot care, pentru orice motive s'ar deține din slujba preoției. Ori iată în Eparchia Sibiului și chiar la Catedrala Mitropolitană se prezintă un cindat cauză de eșire din tradiția expresă a clasicei ortodoxie.

Iată de ce este vorba: Părintele Iosif Trifa, inițiator și conducătorul Asociației religioase »Oastea Domnului« este preot la Catedrala Metropolitană. Preotul Iosif Trifa, pentru motive care nu importă, cade în dizgrația I. P. S. Nicolae, Mitropolitul Ardeleanului. Si spre a se evita alte neplăceri, părintele Trifa își cere demisiunea,

iar I. P. S. Mitropolitul Nicolae II comunică că am primit demisiunea C. Tale din funcția de preot ce ai avut în Arhiepiscopia noastră. (Conf. ord. 32/1935, din 2 Ianuarie, a cancelariei Mitropoliei din Sibiu). E clar! nu?! Părintele Trifa demisionează, cere a fi demis din postul dela Catedrală — Mitropolia îl consideră demisionat de funcția de preot din cuprinsul Arhiepiscopiei Ardealului. Este evident o depășire: Mitropolitul îl acordă mai mult, imens mult decât a cerut preotul Iosif anume îl acordă altceva decât ce a cerut preotul Iosif. Dar mai ales și totodată este aici, în acest caz o depășire și o decadere, din clasică tradiție a ortodoxiei ecumenice: Preotul nu poate să demisioneze. Nici din locul de slujbă, cum a cerut părintele Iosif — nici din funcția treptei, cum s'a grăbit să-i oferă Cancelaria din Sibiu. (Luat din ziarul «Naționalul Nou» din 1 Februarie 1935).

Din felul cum s'a desfășurat conflictul, se impune constatarea că am fost, așa zicând, dat afară din ascultare. Martor îmi este Domnul de sus că de parte de mine a fost și numai gândul să les din ascultare sau că vor ajunge lucrurile până la eșirea din ascultare. Lipsa de tact și de dragoste m'au tărât la eșirea din ascultarea episcopală.

Cauze și efecte.

Desigur, după ce conflictul a ajuns în starea aceasta nenorocită, lucrurile s-au schimbat înspre rău. Îi am apucat, forțat pe o cale nouă, de care împrejurare, justiția bisericească trebuie să înțeleagă. Recunoște că felul cum am răspuns eu la felul cum autoritatea mea bisericească m'a tratat, — primindu-mi abzicerea și alungându-mă din Oastea Domnului — nu este corect. Dar nici felul cum a procedat Consistorul nu e în baza canoanelor. Iar dacă, în acuza desfășurare a conflictului, am avut anumite eșiri și violențe, am declarat cu graiul și în scris că recunosc acest lucru. Îl regret și-mi cer erare pentru el. Accentuez însă, că aceste eșiri, în cea mai mare parte, au fost provocate tocmai din partea de unde trebuiau domolite lucrurile. Astfel, la numai câteva zile după demisia mea, în foaia »Lumină Satelor« — unde mi-am jefuit sănătatea — am fost dat în chipul unui lup îmbrăcat în piele de oale, urmând, apoi un șir nesfârșit de hule, băjocure și ocări la adresa mea. Începând dela răzvrătit, demagog, înselător, șarlatan etc. etc.... căr puțea face o colecție întreagă cu astfel de cuvinte de ocări, nedemne pentru autoritatea bisericească, care le dădea loc în foaia »Lumină Satelor«, foaie pentru popor. Prin urmare la o greșeală, s'a răspuns cu altă greșeală.

Despre cum s'a desfășurat conflictul mai departe, este sătul. Am scris și aici la foaie. Am arătat pe larg cum — în interesul bisericii — am căutat mereu aplanarea conflictului. Cum mi-am cerut și cuvenita iertare. Îi sum a înțeles Mitropola să primlaşc această cerere. Îi sum a înțeles să mă judece trecând peste ea (tocmai de Pasti, de praznicul iertării). Îi sum mi să da dat să înțeleag că la Sibiu cuvântul »iertare« înseamnă răzbunare, exil, închidere graiului și altfel (în plină ședință a Consistorului spiritual, pr. Oalea Mi-a spus că în conflictul dela Oaste, I. P. S. Sa nu sufere cuvântul soluționare).

Am furat ceva?

Firește, din judecata Consistorului nu lipsește nici Tipografia, care cice este rodul muncii Consistorului și avea Consistorul. Despre chestia acestei Tipografii am scris pe larg în »Istoria unei jertfe«. Aici voi spune numai atât: Tipografia este rodul muncii și jefiei mele și dacă Consistorul știa că am furat ceva, avea calea deschisă spre Tribunalul civil fără să tărască această chestiune pe teren spiritual canonice.

Calomnia că am făcut bani și averi.

Neavând probe și dovezi spirituale, canonice, contra mea — cei ce vreau și cred că mă pot distrugă, încă dela început au pornit contra mea fel de fel de sfonuri, insușiri, scorșuri, minciuni.

Așa este și insușirea, căcă mi-am făcut bani și averi. Si nu așa cu nimică, ci »milioane«, multe »milioane«...

Si, căcă, sunt stăpânit de duhul lăcomiei de bani...

Ciudat lucru! Sunt acuzat tocmai în punctul unde am suferit mai mult. M'am tărât ani de zile prin datorii, greutăți și mizerii pe cari sun-

gur Domnul de sus le știe. Si mă frâmant și azi cu greutății, datorii și mizerii pe cari singur Domnul de sus le știe, și cei cari trăesc în jurul meu (însăși »L. Satelor« batjocoră că nu-mi pot plăti lucrătorii la timp). Iar pentru cei cari nu cred în marturia Domnului de sus — îl profesesc și le dau voie să cerceteze oricând situația mea materială. Am lucrat deschis cu contabilitate despre toate și sunt gata să răspund pentru toate. **Protestez însă contra insușirilor și minciunilor »confidențiale« care se debitează contra mea pe chestiunea aceasta.**

Iar dacă, prin truda și munca mea, am făgădat o Tipografie pentru lucrul Domnului — sunt mandru de această »îngelăciune«. Căci cu furtul acesta iată trimis prin tară **cea mai lețănoasă boala pentru popor și cele mai lețănoase cărți pentru popor.**

Un editor dela București îmi spunea că cel care dă o carte cum e »Mai lângă Domnul meu« (cu 80 pagini și 10 chipuri cu 12 Lei) — acela nu poate fi decât un nebun.

Amin! — am zis, acel »nebun« sunt eu, care am jefuit total pentruca să străbată cuvântul lui Dumnezeu în popor.

Si totuși »L. Satelor« (care se vinde cu 180 Lei) mă acuză de îngădăiere și lăcomie.

Si e de mirat că împreună cu ei căntă și pr. Moță care bine știe ce fel de avere este o Tipografie căci și Sf. Sa are una pe care o roade rugina, și cu care a făcut datorii (nu-i așa pr. Moța?).

Da, Tipografia »Oastea Domnului« este o avere a Domnului, o moșie a Lui de pe care se înfructă mii și milioane de suflete. Când Domnul va aflat că nu chivernisim bine această moșie, o va lua El dela noi și o va da altor »îspravnicie«. Însă până când El ne-încredință nouă, numai El singur poate lua dela noi.

In fața acuzelor și insușirilor că sunt stăpânit de lăcomie și am făcut »milioane« — ridic mâinile spre cer și rog să mă judece Domnul din cer fără crucea dacă știe El că sunt un îngelăciitor și străngător de bani. Si să-l judece El și pe cei cari mă acuză cu astfel de mărsave și nedovodite insușiri. Dar asupra acestui lucru vom mai reveni.

Căcă „am declarat război bisericii“.

O gravă acuză mi se aduce prin afirmația că »am declarat război bisericii și vreau să porneșc un curent religios singur, fără control și supraveghere«. Tendința lui (adecăt a mea) — zice sentința — e de aduce cu sine în vag, spre o jumătate nedefinită întreaga armată de pește o sută mii de ostași ai Domnului, credincioșii lui ai Bisericii din toate unghiuile țării, Biserica nu poate privi nepăsătoare la această porneire schismatică... Părintele Trifa stă gală de luptă dorind să scutură jugul supravegherii și a disciplinei bisericești.

Resping cu indignare această acuză. In toată activitatea mea de preot — cu graiul și în scris — nu se află nici-un război contra Bisericii și nici-un îndemn contra Bisericii. Dimpotrivă! toată activitatea mea a mers spre întărirea Bisericii. Ca o mărturie vie sunt și zecile de mii de ostași cari sunt cei mai zeloși cercetători ai Bisericii și cei mai bunii filii ai ei.

Stau uimiti în fața acestei acuze. Sunt acuzat tocmai în punctul în care eu am stăruitor să se facă încadrarea deplină a »Oastei Domnului« în cadrul Bisericii. Si cel ce n-ai voie să facă acest lucru la timpul său, mă acuză acum pe mine că sunt contra Bisericii.

Stă mărturie, în privința aceasta și atitudinea mea de după eruperea conflictului. Față de hulele ce le-a ridicat contra mea autoritatea bisericească, arătanță-mă prin »Lumină Satelor« ca un »răzvrătit« contra Bisericii — bolnav de pe pat m-am ridicat astă iarnă și m-am dus de 3 ori la București, declarând solemn, în fața I. P. S. Sale Patriarhului, că înțeleg să rămân până la sfârșit, un devotat slujitor al Bisericii mele. Si dela fronturi ostașii, așidearea au declarat solemn acest lucru.

Stau uimiti și mă mir — și mă doare nespus de mult — că tocmai într-o sentință a bisericii mi se aduc astfel de acuze fără nici-un temeu.

Dintr'un conflict personal — un conflict bisericesc.

Examinarea dreaptă a cauzelor și împrejurărilor cari au provocat conflictul din Oaste, arăta lămurit că întreaga chestiune are un pronunțat colorit personal; este un conflict

personal care pe urmă a fost tărât, în chip forțat, într-un conflict bisericesc, într-un conflict cu biserică. Căci în chip logic se impune întrebarea: Cu ce am greșit eu personal, sau cu »Oastea Domnului« contra Bisericii și contra învățăturilor ei? Ori din toată desfășurarea conflictului se poate vedea tocmai contrariul. Am voit și am stăruitor mereu să fie încadrată Oastea, prin Sf. Sinod, în cadrele Intregei Biserici. Să fie lămurită situația ei în cadrele Bisericii. Si să fie soluționate toate chestiunile ei, pentru a lucra cu mai multă îzbândă pentru Biserică. Dar, tocmai în răvnă și pornea mea aceasta, am fost tulburat mereu de ambii și interese personale regionale. Si tocmai pentru că am tulburat aceste ambii am fost dat afară din ascultare. Chiar și asprele eșiri ale I. P. S. Sale, din audiența din 28 Decembrie 1934, prin cari mi se tăgăduia inițiativa Oastei, sunt o dovadă despre pornea personală împotriva mea. Așidearea și grăba cu care mi s-a primit demisia și mi s-a dat cea ce nici nu cerusem, este o dovadă că înălțarea mea dela Oaste, era deja pusă la cale, de anumite planuri și interese.

De altfel lucrul acesta — latura personală a conflictului — l-a văzut dela început toată lumea. Si l-au văzut mai ales ostașii Domnului, cari nu s-au speriat de »lămuririle« pătimase publicate prin »Lumina Satelor«. O mărturie grăitoare despre aceasta este și faptul că în teatru căci far parte dela început din mișcarea »Oastei Domnului«, ca: I. Gr. Oprisan, publicist și director în Ministerul de Industrie și Comerț, Dr. Samson din Roman, avocatul Traian Corodeanu din Tecuci, locotenent colonel Coman Ionescu din Hiuști etc. etc. au desaprobat procedura ce s'a folosit contra mea în desfășurarea acestui conflict. Tot aşa s-au pronunțat și o seamă de preoți din cuprinsul țării, desaproband și ei felul cum s'a procedat aici.

Conflictul dela început are un caracter personal.

După paravanul marei al bisericii.

În cînd a erupțit conflictul și a luat proporții, s'a făcut marea greșeală — și mie mi s'a făcut marea nedreptate — de a se așeza acest conflict în dosul ideii de Biserică. Greșelile și lipsa de tact s-au așezat după paravanul măreț al sfintei Biserici, de unde s'a strigat și se strigă după mine ca după un răzvrătit, ca după unul ce vreau să fac război contra Bisericii.

Dacă autoritatea mea bisericească ar fi încadrat la timpul său mișcarea Oastei în ordinea canonice a bisericii și dacă s-ar fi lămurit la timp toate chestiunile în legătură cu această mișcare, așa cum am cerut eu stăruitor în repetate rânduri — tulburarea de acum, n-ar fi venit. Amânarea, trăganarea și tăgăduirea vădită a unei soluționări, arăta lămurit, că la mijloc erau anumite interese și ambii personale. Aceste interese și ambii m-au judecat pe mine, după o muncă istovitare de 12 ani, pentru binele și întărirea Bisericii mele. Consistorul Spiritual Ecclastic, neînținând seamă de aceste împrejurări, m-a judecat după o stare faptică de care nu sunt eu vinovat.

Am dat aceste amănunte, ca un răspuns, la cele ce le spune mereu »Lumină Satelor« despre căderea, răzvrătirea mea etc. Lumea să judece și să afle adevărul care nu poate fi îngropat. În istoria Bisericii noastre e ceva nemai pomeneit ceia ce s'a întampinat aici la Sibiu, cu judecarea unui om care a jefuit totul pentru a-și face slujba deplină.

„Doamne Tu vezi... judecă-mă după dreptatea Ta“ Ps. 35, 22-24.

In fața judecății dela Sibiu, în fiecare zi și în fiecare noapte, îmi ridic glasul și mănuiesc spre cer, rugând pe Domnul să mă judece El după dreptatea Lui. »Scoală-te Doamne, ca să-mi ajuti și răndește o judecăță« Ps. 7, 6 »căci Tu mi sprijinești dreptatea și pricina mea. Si stai pe scaunul Tânăr de domnie, ca un Judecător drept« Ps. 9, 4...

După judecata dela Sibiu, eu aştepț și judecata aceasta. Mă rog pentru ea și mă măngâi cu făgăduința Lui: »Că El face dreptate și judecă tuturor celor asupriți« Ps. 136.

La Evanghelie de Duminică: tămăduirea patimilor.

Acum Duminică, avem la rând Evanghelia cu îndrăcini din latura Gadarenilor (Mat. 8, 28–34). Această Evanghelie se află în cartea II „Tălcuirea Evanghelilor”.

Aici vom spune numai atât. „Îndrăcini” sunt și azi destul. Toți cei cuprinși și stăpâniți de patimi reale și urate (betivișii, desfrânații, sgârciții, mănoșii etc.) sunt un fel de „îndrăcini.”

Evanghelia cu îndrăcini o putem vedea în toate părțile. În toate părțile suruie lanțurile diavolului. Diavolul de meserie, este ferar. El face mereu la lanțuri de patimi cu cari leagă pe oameni.

O! ce lucru grozav este un om legat în lanțurile diavoleștilor patimi. Un astfel de om și-a pierdut libertatea, și-a pierdut viața, și-a pierdut sufletul.

Dar aici vine Evanghelia cu vesteala cea dulce și scumpă. Toți cei cuprinși de duhul cel râu a patimilor reale... toți cei legați și ferecați în diavoleștile lanțuri ale patimilor reale pot fi mantuiați... mantuirea lor nu e perdută. Iar această mantuire o dă Isus Măntuitorul.

Patimile cele reale sunt lucru diavolului. Iar Isus Măntuitorul a venit în lume anume să strice lucru și puterea diavolului (Mateiu cap. 10). El a venit anume să ne scape de sub puterea lui Satan. Patimile cele reale sunt niște lanțuri diavolești, iar Domnul Isus a venit în lume anume să rupă aceste lanțuri. El singur poate frânge aceste lanțuri blesteme.

Despre combaterea patimilor reale se vorbește mult și în multe feluri. Li se dau oamenilor staturi bune și se ţin conferențe. Se apelează la voința oamenilor, se apelează la punța lor, la sănătatea lor, la foloasele sau pagubele lor materiale

— dar toate aceste staturi nu prind nimic și n ajută nimic. Patimile și nărvărurile cele reale sunt lanțuri diavoliști pe care numai Isus Măntuitorul și Jertfa Lui cea sfântă le poate frângă. Diavolul doarme linisit pe tot timpul când li se vorbește oamenilor despre patimile și

nărvărurile cele reale. El se trezește speriat numai când aude vorbindu-se despre Isus și Golgota. El se cuturează numai când Domnul intră în hotărăile vieții noastre, sau când noi însine intrăm în hotărăile Golgoței.

Iară și iară voi spune și aici că fără de Domnul nu putem face nimic (Ioan 15, 5). Toate încercările noastre să scăpăm de patimi și păcate sunt și vor fi zadarnice până când Domnul nu intră în hotărăile vieții noastre sufletești.

Grecii ziceau: omule cunoaște-

té pe tine însuți, Romanii ziceau: omule, stăpânește-te. Chinezii zic: omule, fă-te mai bun. Mohamedani zic: omule, apleacă-te. Judeii zic: omule, sfîrșește-te.

Dar Domnul și Măntuitorul nostru Isus Hristos zice: „Fără de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5).

Dela altfel de bolnavi, Domnul Isus a mai cerut și dela ei cetea ceva. Pe orbul l'a trimis să se spele în lacul Siloamului, celui cu măna uscată i-a zis să-si întinză măna, dela altii a cerut să creadă mai întâi.

Dar dela cel îndrăcini, Măntuitorul n'a cerut nimic. N'a vorbit cu ei nimic și nici n'a cerut dela ei nimic. Știa bine Măntuitorul că ei, sărmâni, nu pot da nimic. Știa bine că sunt căzuți cu totul în puterea lui Satan.

O, ce veste scumpă și dulce este aceasta pentru cei biruți de patimi și păcate grele. Oricât de păcătos și de decăzut ar fi cineva, el poate fi mantuit. El poate fi mantuit chiar dacă nu mai poate face nimic pentru mantuirea sa. Un singur lucru se cere dela el: să-si plângă ticăloșia cu lacrimi de foc și să se lasă dus de Duhul sfânt la picioarele Crucii unde — mărturisindu-și păcatele — îndată va alătura și mantuire.

Suflete dragă! Ești legat și stăpânit de atare patimă urătă? Aleargă îndată la picioarele Crucii. Apleacă-te plângând la picioarele Celui care a murit pentru scăparea și mantuirea ta.

Cugețări creștine.

Predica faptelor^{*)}

Mulți și-au sădea povețe
și frumoase învățături
Luând pilde minunate
Chiar din sfintele Scripturi.
Însă și tu c'ascultătorii
Cu un lucru nu se 'mpac:

Când văd ei că vorbitori,
Ceiace spun, nu prea fac.

Deacea cred că-i bine
Ba, chiar îl frumos să tac,
Decât să 'nveți și pe altii,
Celace deloc nu fac.

Nu te ascultă nime?

Dacă un orb, călăuzește
Pe alt orb, cred, șiți și voi:
Vor cădea, spune Scriptura
Într-o groapă amândoi.

Omul, te plângi adesea:
»Povătuiesc lume multă,

Dar mă ult că nimeni, nimeni
Dintre oameni nu m'asculta.

Știi de ce? Îți spun acuma
Chiar de vre lori de nu vrei:
Tu nu dai de loc dovadă
Că ești mai bun decât el.

I. Tudusciuc, Inv.-ostaș.

^{*)} Luate din minunata cărtică „Cugețări creștine” ce va fi în curând de sub tipar.

Nazireul Paraschiv Sârghie, aprinde Galați.

— Urmare și sfârșit. —

„Filindă are barbă și sabie
ascuțită”...

Și așa am continuat 10 zile în sir. Am făcut afiș și le-am răspândit prin popor. Parohul se răsgândise Dar Domnul nu ne-a lăsat. S'a deschis biserică în frunte cu părinte. Palade și s'a făcut Acatistul Maicii Domnului. S'au cântat cântări de ale Oastei. Dar lui fr. Sârghie i-s-a înțeles a predica filindă sabie prea ascuțită și pentru că are barbă. Prin intervenția noastră a fost lăsat să predice. Predica lui a mers până la înimile tuturor vărsând toți lacrimi.

Și mulți s'au interesat ce este Oastea să vină și ei la adunările noastre, că e foarte frumos a trăi o viață cu Domnul.

După 10 zile...

De aceea n'am deajuns lacrimi de bucurie, că unde am umblat cu fr. Sârghie timp de 10 zile n'am rămas de rușine și focul s'a aprins. Apoi ne-am despărțit cu lacrimi în ochi. Noi suntem lipsiți de hrană sufletească. Dar focul ce s'a aprins prin fr. Sârghie se continuă înainte cu Isus Biruitorul.

Ștefan Dodan ostaș, Galați.

Lupta pentru cîrmă.

Noi oamenii toți suntem ca și corăbierii ce plutesc pe marea cea mare.

Luntrea vieții noastre înțează pe apa cea mare a vieții. Câte odată o atacă valurile mari și o aruncă în sus și 'n jos peste ele. Apoi iar se înșinează, urmează zile frumoase cu soare peste călătorii plutitori, care își continuă veseli calea.

Trebui văslit, dacă vrem să înaintăm, — dar nu numai văslitul e capul lucrului, ci și cîrmuitul, că fără de cîrmă e nesigură calea luntrei. Tot așa e și cu „Oastea Domnului”. La cîrmă ei, Dumnezeu a pus un preot vrednic, pe P. Cuc. Sa, părintele Trifa, care ne-a cheamat din lume în corabia bisericii și ne-a pornit spre țărămurii măntuirii. „Oastea Domnului” cu vrednicii ei ostași, trebuie să urmeze pe cîrmui-

torul ei P. C. Pr. Iosif Trifa, din a cărui inspirație și munca a luat ființă această adunare de oameni plini de Duh curat — și care trebuie să ajungă în portul cel cercesc, în Ierusalimul cel cercesc, — patria cea cu dor așteptată, a suflului nostru.

Inșa dacă direcțunea e necunoscută, — după cum și Părintele Secaș încearcă să închidă grăiul P. C. Pr. Iosif Trifa, — trimițându-l în exil, făcând să dispară „Isus Biruitorul” — ar însemna că apucă cîrmă luntrei „Oastei Domnului” pe o mână rea, pe care nu ne putem bizui.

Înfierez deci și eu cu toată hotărărea tendință răstignirii, a acelui ce a fost și este Părintele Trifa — intemeitorul „Oastei Domnului”...

Alex. Tomici-Severin,
profesor, Sibiu.

Invitat la marea adunare dela Cricău județul Alba.

„Oastea Domnului” din Cricău județul Alba, Invitații cu dragoste pe toți frați și surorile din Alba și jur, precum și pe cei de departe la măreață adunare de întărire și zidire ostașească care va avea loc Duminică 28 Iulie 1935.

Veniti vă așteptăm cu drag.

Diodiu Traian, ostaș.

Aviz.

Frații ostași și toți cei dobori de hrană sufletească, pot afla cărțile Oastei, și alte cărți ziditoare de suflet precum și foaia „Isus Biruitorul” la fratele Ionel Tudosie, str. Traian Nr. 237, Tr.-Severin.

Aici se vor putea achita și abonamente la foaia „Isus Biruitorul”.

Se bucură sectarii.

Din scrisoarea fraților din județul Teleorman, adresată
I. P. S. Sale Patriarhului...

Frații ostași din comunele Vâňători, Vișoara, Secara, Dracea, Ciocăra, Seaca, jud. Teleorman, au adresat I. P. S. Sale Patriarhului o scrisoare mai lungă din care dăm rândurile de mai jos:

Cu părere de rău cetim că e ceterisit preotul Iosif Trifa. Cum se poate? Ce rău mare a făcut? Noi plângem după acest om ales de Domnul, care ne-a născut în Isus. Iată ura pornească dela „Lumină Satelor” ce a făcut.

A făcut să urle sectanții pe drumurile țării și să zică: Ați văzut? Ați avut un preot bun în Biserica ortodoxă și acum

e ceterisit, e scos din Biserică. Spuneți că adevărul e în Biserică. Nu e adevărat...

Așa vorbește sectanții pe aici, cari au început să facă împerecheri. Iată un rău cătă se poate de mare dat Bisericii ortodoxe și fiilor ei. Vă rugăm I. P. Sfintite Stăpâne, redăți-ne pe părintele nostru drag Iosif, să ne predice și mai departe despre Isus cel răstignit, despre sf. Biserică. Prin cuvântul cald ne-a înmormăt inimile împietrite de păcat...

Urmează îscăliturile lor 68 frați și surori, în frunte cu preaieubitul nostru luptător Florea Călin din Vâňători.

De pe frontul Hunedoarei.

Nunta cea cu două petreceri din Romoșel.

Mare bucurie duhovnicească am avut cu prilejul cununiei sorei mele ostașă cu un tiner neostăș dar bun creștin.

Au venit vreo 50 frați din Romos, Căstău și Orăștie. Chemai dintre neamuri și vecini tot vreo 50.

Inainte... Biblia.

Către biserică, frații au aranjat așa: Inainte un copil ostașel cu Biblia în mână, după el steagul Oastei, fr. din Orăștie, mirii, părinții, și nașii, apoi ceilalți frați și nuntași cântând: *Bine este cuvântat Hristoase și ale cântări de-ale Oastei și bisericesti.*

Tot satul a venit după noi. — La biserică a vorbit pă. Traian și fr. Berian.

Cu vinul pe mese nuntași strigau după apă.

Acasă, le-am pus nuntașilor, și vin, lărgă mâncare. Dar să vedei respectul și disciplina fraților.

Cu tot vinul care era pe mese ei strigau după apă... Si cei 50 de nuntași, s-au jenat și n-au beut nici

ei. Așa că la 100 de oameni nu s-au trecut decât 2 ferii (20 litri de vin).

La cealaltă petrecere: 250 litri vin și 40 litri rachiu.

Socrul mare a avut și el tot cam 100 de chemai. Au avut și lăutari și au beut 250 litri vin și 40 litri rachiu de prune.

A fost o nuntă cu două ospețe.

Noi zicem: slăvit să fie Domnul, că am putut cunoaște și acest fel nou de a ne ospăta, pentru slava Domnului.

Părintele Traian a fost între noi împreună cu mirii și nașii.

Daruri pentru mîrzi.

Mulțumim fraților cari au jertfit și au dat sorei lor 2 Testamente și cărti de-ale Oastei, 2 icoane, 1000 lei în bani, iar un frate zugrav 4 cruciulite.

Pentru toate Slăvit să fie Domnul.

Fr. Cătălinu Gh. Romoșel
jud. Hunedoara.

Daruri și ajutoare pentru susținerea foii.

Înțelegând despre greutățile ce le avem, mulți frați ostași, abonați, prieteni și cefitorii ne-au trimis daruri pentru susținerea foii — pe cari le publicăm aici la foaie, rugând pe Domnul darurilor să răsplătească El pe cei cari ajută lucrul Lui.

Am mai primit următoarele daruri:

Dumitru Onofrei Flatur, Poeni—				
Suceava — — — — —	Lel	20		
Elena Șipotean, Suljia—Botoșani — — — — —	60			
D. Gheorghiu, pens. Piatra-Neamț — — — — —	20			
Anica Gh. Hanță, Berzun-Bacău — — — — —	10			
Ilie Huat (a Toader) Săliște—Buc. — — — — —	5			
Mihai Duțu, Telega—Prahova — — — — —	60			
Ioachim Pârvu, Reșița—Caraș — — — — —	20			
Francisc Mantean, Lugoj — — — — —	15			
Const. Gh. Rotaru, fabr. „Letea” — — — — —	10			
Saveta Hainal, Ploiești — — — — —	15			
Banea Ioan, București — — — — —	100			
(Va urma).				

In atenționarea fraților!

Având în vedere prigoanele cari au pornit pe alocuri contra Oastei, frații cari pleacă pe drumuri; în cercetarea fraților, la adunări etc. — să alibă la ei totdeauna ceva dovadă despre persoana lor (carnet de identitate, dovardă militară etc.). Aceasta pentru că s'a întâmplat pe alocuri frații să alibă neplăceri cu autoritățile pe chestia asta. Spre a evita astfel de neplăceri, frații să alibă totdeauna la ei aceste dovezi.

Rostul național al Oastei Domnului.

— Urmare —

În numărul trecut al gazetei noastre ajunsescem până acolo unde spuneam că, pentru un Ostaș al Domnului, datoria de a activa pe teren național este aproape tot așa de obligatorie ca și datoria de a activa pe teren religios și că, precum am avut și avem de lucru foarte mult pe teren religios la fel avem și pe teren național.

Intr-adevăr, lucrarea noastră pe teren religios este pe depins justificată. Creștinătatea zilelor noastre prea s'a depărtă mult de creștinătatea veacurilor primare. Din tot ce-a fost n'a mai rămas decât „firmă”. Încolo totul este un păgânism deghișat sub haina creștină și la adăpostul Bisericei creștine. El bine nu avem sătăcia menire de a »reîncrești« pe »creștinii« de aici, de-a-i reduce la viața apostolică a timpurilor prime. Iată deci justificarea »noastră« din punct de vedere religios.

Dar din punct de vedere național care poate fi?

Din acest ultim punct de vedere, lucrarea Oastei Domnului nu este mai puțină justificată.

Și iată cum:

Inainte de răsboiu, idealul nostru național a fost unirea tuturor românilor. El bine s'a realizat acest ideal. Ce urmează de aici? Urmează că noi acum nu mai avem nici un ideal? Desigur că avem. Fiindcă el fusese realizat numai »în parte«. Idealul acesta realizat era numai o »etapă« spre înținta la care tinde și pe care trebuie s-o a-

jungă neamul românesc. Care este aceasta?

Este ridicarea ţărilor noastre la rangul de cinstă și slavă pe care o merită pe baza »nobileței« sale și a »forțelor spirituale« de care dispune acest neam.

El bine ajunsăm noi această înțintă? Nu. De ce? Pentru că drept ar fi fost ca odată pășind pe drumul realizării »idealului românesc« să mergem mereu înainte, spre fința cea mare. Ce am făcut noi însă? Ne-am opriți la jumătatea drumului. Ne-am mulțumit doar cu realizarea idealului dinainte de războiu și acum stăm pe loc. Stăm cu măinile în sân și ne uităm cum vecinii noștri, popoare barbare, sau de origine dubioasă fac progrese groaze și ne sfidează în văzul lumii. Intregii aruncându-ne epitetă ca acesta: »valahi puturoși«, »sălbatici«, »hoții« etc. Îmi aduc aminte de cele ce citeam astăzi în ziarul »Curentul«. Un gazetar român fiind în Italia a trebuit să schimbe o hârtie de 1000 lei, la o bancă italiană. Funcționarul respectiv l'a servit imediat și la urmă, întrebându-le de unde este și afiind că e »Român«, a făcut ochii mari speriat și cu o grabă foarte mare a cerând hârtia de 1000 lei, luându-i seama cu deamărunțul să vadă dacă nu cumva este falsă.

Judece fiecare acum căt de rău priviți suntem români peste hotare.

El bine dece? Dece acest ponos și aceasta stare pe loc?

(Va urma) Preot Șt. Smărăndescu.

De pe frontul Moldovei.

Lucrul Domnului merge înainte. Frații sunt la post.

In rătăciere de părintele I. Trifa.

Dar slăvit să fie Domnul. După cuvintele de viață semănătă de sf. voastră, prin sf. Duh, sub adumbrarea căruia stă această misiune, frații dau năvălă la sf. Biserică, la sf. Împărtășanie și la toate faptele bune...

Vedem că se împlinesc cuvintele Domnului: Eu am venit în lumea aceasta ca cei ce nu văd să vadă iar cei ce văd să ajungă orbi. (Ioan 9, 10).

Fr. D. Mihalache.

Postă redacției.

Fr. I. N. Vladescu—Ploiești. — Cu rău dar nu se poate. O păstrăm totuș...

Fr. Anton V. Oprea, Ion I. Gligore și Ionita Popescu, sunt rugați a ne trimite adresa cu comună, oficiu postal și județul.

Fr. Dumitru—Ilindia. — Am primit cu mulțumiri. Va apărea în curând...

Fr. Căpitan. Sveti—Mihalio. — Banii (240 lei) nu s'a primit. Foata merge regulat.

Fr. Hera. Mulțumiri. Sper să ne întâlnim la Găina.

Tuturor fraților cari ne-au trimis bani și nu li-se trimite cea ce doresc, sunt rugați a ne comunica pentru a lua măsuri.

Frații cari au trimis bani pentru ajutoare să fie cu răbdare rând pe rând pe publica pe toți.

Fr. V. Popovici, Glingen. — Am primit, cu mulțumiri. În numărul viitor.

INVITARE.

Fratele Teodor Mărza, din comuna Bicazul-Ardeleni, jud. Ciuc, fiind singur prin păriile acelea, roagă pe toți frații din imprejurimi și la cerceta spre a-și întâlni sufltelește.

I. Opris.